

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/80/2019
Identifikačné číslo spisu:	8314205937
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8314205937.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Z. M., bývajúcej v D., E. XXXX/X, zastúpenej JUDr. Ľubomírom Hudákom, advokátom so sídlom v Humennom, Mierová 87, proti žalovaným 1/ S.. K. N., bývajúcej v D., E. XXX, 2/ A. N., bývajúcemu v D., T. XX, zastúpeným JUDr. Michaelou Šterbákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kováčska 40, o určenie vlastníckeho práva a neplatnosti právnych úkonov, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 11 C 77/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. septembra 2017 sp. zn. 9 Co 16/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní majú proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Humenné rozsudkom z 5. októbra 2016 č. k. 11 C 77/2014-104 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala

(i) určenia, že je výlučnou vlastníčkou rodinného domu a pozemkov zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. D. (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“),

(ii) určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 3. júna 2010 uzavretej medzi ňou ako predávajúcou a žalovaným 2/ ako kupujúcim, predmetom ktorej bol prevod výlučného vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, a

(iii) určenia neplatnosti darovacej zmluvy z 10. júna 2010, na základe ktorej žalovaný 2/ ako darca predmetné nehnuteľnosti daroval žalovanej 1/ ako obdarovanej, a zároveň žalovaným priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobkyňa nemala slobodnú a vážnu vôľu previesť predmetné nehnuteľnosti v prospech žalovaného 2/ (jej svata), ktorý ich ďalej daroval žalovanej 1/ (dcére žalobkyne, svojej neveste), ani že by bol zistený iný dôvod neplatnosti týchto právnych úkonov. Námietku žalobkyne, že tieto nehnuteľnosti previedla za účelom ich ochrany kvôli finančným problémom jej (už zosnulého) manžela a po pominutí týchto problémov sa mali vrátiť späť do jej vlastníctva, vyhodnotil ako nepreukázanú, a to s ohľadom na okolnosť, že bezpodielové

spoluvlastníctvo žalobkyne a jej manžela bolo zrušené už v roku 2007, odkedy sa žalobkyňa stala ich výlučnou (jedinou) vlastníčkou, a preto nie je zjavné, akým spôsobom by finančné problémy jej manžela ako nevlastníka mohli ohroziť tento jej majetok. Súd zároveň poukázal, že pri uzatvorení predmetnej kúpnej zmluvy za prítomnosti advokáta v júni 2010 bol osobne prítomný aj jej manžel, ktorý o vypracovanie kúpnej zmluvy advokáta sám požiadal a prevod nehnuteľností takýmto spôsobom organizoval, a že počas života manžela žalobkyne nenastal žiadny finančný problém ani nedošlo k nijakému majetkovému súdnemu sporu a žalobkyňa sa vrátenia týchto nehnuteľností žalobou domáhala až po jeho smrti. Napokon uviedol, že ani samotná skutočnosť, že kúpna cena nebola dohodnutá v adekvátnej výške alebo že by nebola kupujúcim zaplatená, nerobí kúpnu zmluvu neplatnou. Z uvedených dôvodov žalobu ako neopodstatnenú zamietol.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 7. septembra 2017 sp. zn. 9 Co 16/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a priznal žalobcom náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré považoval za dostatočné a presvedčivé, sa v celom rozsahu stotožnil. Odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil ako neopodstatnené a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodal, že zo zásady kontradiktórnosti sporového konania pre sporovú stranu vyplýva, že ak nejakú skutočnosť tvrdí, zaťažuje ju v tom dôkazné bremeno a pokiaľ sa jej ho nepodari uniesť, má to za následok jej neúspech v spore. V danom prípade žalobkyňa zaťažovalo dôkazné bremeno o tom, že žalovaný 2/ ako druhý účastník pri uzatvorení predmetnej kúpnej zmluvy by vedel o vedomej nezhode vôle a prejavy žalobkyne kúpnu zmluvu uzavrieť, ktoré však neuniesla, pretože žalovaný 2/ túto skutočnosť nielenže nepotvrdil (vo svojej výpovedi tvrdí opak), ale ani z ostatných okolností nevyšla nepochybne najavo. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože v konaní nebol preukázaný žiadny dôvod neplatnosti uvedenej kúpnej zmluvy. Odvolací súd k námietke o nesprávne a jednostranne zistenom skutkovom stave uviedol, že po preskúmaní veci nezistil, že by súd prvej inštancie zhodnotil vykonané dôkazy v rozpore s pravidlami formálnej logiky alebo že by starostlivo neprihliadol na všetko, čo počas konania vyšlo najavo. Skutočnosť, že závery, ku ktorým súd dospel, neodôvodnil podľa predstáv žalobkyne, nemožno považovať za pochybenie súdu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť a opodstatnenosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“). Namietala, že súdy oboch nižších inštancií jednak nesprávne právne posúdili „právnú otázku ohľadne uplatneného nároku žalobkyne o určenie vlastníckeho práva“ a „právnú otázku, so zásadným problémom, ktorý je predmetom tohto konania, a to simulovaný právny úkon“, a jednak nesprávnym procesným postupom porušili jej právo na spravodlivý proces tým, že nesprávne zistili a právne posúdili skutkový stav veci, keď nevyhodnotili vykonané dôkazy v súlade s pravidlami logického myslenia a starostlivého prihliadnutia na všetko, čo v konaní vyšlo najavo. Žalobkyňa namietala, že súdy neakceptovali a vôbec nevzali do úvahy žiadne jej vyjadrenie ani výpovede svedkov, ale sa len stotožnili bez akéhokoľvek skúmania podmienok a merita konania s názorom žalovaných. Podľa jej názoru súdmi vykonané hodnotenie dôkazov bolo nepostačujúce a v rozpore so zákonnými pravidlami ich hodnotenia, pretože sa vôbec nevysporiadali a nedali žiadnu odpoveď k skutočnostiam zisteným z rozsiahleho dokazovania výsluchom svedkov, na základe ktorých bolo jednoznačne preukázané, že predmetná kúpna zmluva je pre nedostatok vážnosti vôle simulovaný právny úkon a v dôsledku toho ako absolútne neplatná nemohla vyvolať žiadne právne následky. Z týchto dôvodov považuje rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaní k dovolaniu žalobkyne uviedli, že namietané dovolacie dôvody považujú za neopodstatnené, pretože podľa ich názoru skutkový stav bol súdmi zistený správne, vec bola správne právne posúdená a odôvodnenia ich rozhodnutí spĺňajú všetky zákonom vyžadované kritériá. Navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne zamietol alebo odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal, či sú splnené procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho

prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ C. s. p.).

6.1. Dovolací súd na úvod považuje za potrebné uviesť, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (porov. čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

6.2. Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach, dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je koncipované ako „ďalšie odvolanie“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p.

6.3. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7.1. Žalobkyňa v prejednávanej veci prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. nie je však významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

8. V danom prípade žalobkyňa namietala, že postupom súdov oboch nižších inštancií bolo porušené jej právo na spravodlivý proces tým, že súdy na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď sa pri hodnotení dôkazov a zisťovaní skutkového stavu vôbec nevysporiadali so žiadnym jej tvrdením ani výpoveďami svedkov, ktorých navrhla vypočuť, ale sa len jednostranne stotožnili s názorom žalovaných. Podľa jej názoru v konaní bolo jednoznačne preukázané, že predmetná kúpna zmluva je pre nedostatok vážnosti vôle simulovaným právnym úkonom a v dôsledku toho ako absolútne neplatná nemohla vyvolať žiadne právne následky. Rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií zároveň považovala za arbitrárne, keďže jej k týmto tvrdeniam a dôkazom tomu nasvedčujúcim v odôvodnení nedali žiadnu relevantnú odpoveď.

9.1. K uvedenej námietke žalobkyne dovolací súd uvádza, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

9.2. Dovolanie avšak nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil

odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018).

10. Dovolací súd v rámci kontroly postupu súdov oboch nižších inštancií pri procese zisťovania skutkového stavu v rozhodovanom spore však nezistil, že by ich postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces uvedeným spôsobom. Súd vo svojich rozhodnutiach uviedli, ktoré dôkazy vykonali, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a to jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na všetko, čo počas konania vyšlo najavo, aké zistenia vyvodili z vykonaných dôkazov a tiež dostatočným spôsobom uviedli, prečo žalobkyňou tvrdené skutočnosti, dokazované svedeckými výpoveďami ňou navrhnutých svedkov, nepovažovali v kontexte na ďalšie vykonané dôkazy a relevantné skutočnosti a okolnosti prípadu za potvrdené, resp. za preukázané.

11.1. V rámci dokazovania v civilnom sporovom konaní platí zásada affirmanti incumbit probatio, t. j. „kto tvrdí, dokazuje“, čo znamená, že každá sporová strana musí uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa svojho tvrdenia (čl. 8 C. s. p.). Inak povedané, sporová strana musí preukázať to, čo tvrdí a len potom môže súd vziať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia.

11.2. Vo vzťahu k prejednávanej veci žalobkyňa bola tou sporovou stranou, ktorá tvrdila, že predmetná kúpna zmluva, ktorú uzatvorila, je simulovaným právnym úkonom, ktorý nemal vyvolať žiadne právne následky, a preto práve ju zaťažovalo dôkazné bremeno, že žalovaný 2/ ako druhý účastník zmluvy o tomto vedel resp. vedieť mal a mohol, čo sa jej - ako z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií vyplýva - nepodarilo, a to jednak so zreteľom na subjektívnu stránku žalovaného 2/ vzťahujúcu sa k žalobou napadnutým právnym úkonom, a jednak na ďalšie relevantné skutočnosti a okolnosti, ktoré počas konania vyšli najavo a na ktoré je súd povinný starostlivo prihliadnuť (porov. § 191 ods. 1 C. s. p.).

11.3. Súd oboch nižších inštancií uviedli, že v danom prípade aj napriek vykonaným dôkazom - výsluchom žalobkyňou navrhovaných svedkov naďalej pretrvávali dôvodné pochybnosti, či žalovaný 2/ s ohľadom na objektívne okolnosti prípadu a riadnu opatrnosť skutočne aspoň vedieť mohol a mal (resp. mohol dôvodne predpokladať), že ide o simulovaný právny úkon. Túto skutočnosť sám vo svojej výpovedi nepotvrdil a nevyplýva ani z jeho ďalšieho konania, keď uviedol, že riadnym zaplatením kúpnej ceny chcel finančne pomôcť rodine jeho nevesty (žalovanej 1/) a finančné prostriedky v hotovosti aj fyzicky odovzdal pri podpise predmetnej kúpnej zmluvy v advokátskej kancelárii v obálke, čo potvrdil aj svedok JUDr. Peter Gdovin, ktorý ako advokát návrh predmetnej kúpnej zmluvy vypracoval a následne jej uzavretie autorizoval. Skutočnosť, že žalovaný 2/ zaplatil (resp. mal vôľu zaplatiť) dohodnutú kúpnu cenu, skôr nasvedčuje, že bol uzrozumený s tým, že takáto povinnosť mu uzavretím kúpnej zmluvy vznikla, a teda že ide o právny úkon, ktorý zamýšľané právne následky vyvolať má. Samotná vedomosť žalovaného 2/ o finančných problémoch manžela žalobkyne (t. j. svojho svata) bez ďalšieho neznamena, že ako kupujúci nutne musel vedieť o vedomej nezhode vôle a prejaviu žalobkyne ako predávajúcej pri uzatváraní kúpnej zmluvy a takáto vedomosť bez ďalšieho nevyplýva ani zo skutočnosti, že predmet kúpy bol prevádzaný za kúpnu cenu nižšiu ako je jeho skutočná hodnota, a to zvlášť vtedy, keď išlo o prevod medzi príbuznými osobami.

11.4. Ďalej z odôvodnení rozhodnutí súdov vyplýva, že aj z ďalších okolností, ktoré v konaní vyšli najavo, možno mať dôvodné pochybnosti o tom, či bol prejav vôle zmluvných strán uzavrieť kúpnu zmluvu simulovaným. Po zrušení a vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a jej manžela v roku 2007 pripadli predmetné nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobkyne, s ohľadom na čo nebolo dostatočne zrejmé a táto pochybnosť nebola postačujúcim spôsobom na základe vykonaných dôkazov odstránená, aký reálny (praktický) význam mala mať v roku 2010 ochrana majetku simulovaným prevodom, ktorý patril už iba žalobkyňi, pred finančnými problémami jej manžela, navyše ktoré hoci boli oboma sporovými stranami tvrdené, avšak ich následky v podobe reálneho ohrozenia majetku či už žalobkyne alebo jej manžela zo strany jeho veriteľov, ktorí by si robili nárok na uspokojenie svojich pohľadávok z neho, sa v skutočnosti nikdy neprejavili.

11.5. V prejednávanej veci teda nebolo dostatočne ozrejmene, prečo by s ohľadom na spomenuté okolnosti bolo potrebné simulovať prevod vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. Ak teda nebola preukázaná príčina ani účel tvrdenej simulácie právneho úkonu - kúpnej zmluvy, z toho potom vyvstáva otázka, na základe čoho mohol a mal žalovaný 2/ ako kupujúci racionálne rozpoznať alebo aspoň dôvodne predpokladať, že vôľa a jej prejav na strane žalobkyne sa vedome nezhodujú a že ide (resp. má ísť) o simulovaný právny úkon. Tieto pochybnosti neboli odstránené žalobkyňou ani výsluchom ňou

navrhovaných svedkov, ktoré - ako z obsahu spisu vyplýva - k objasneniu tejto pre vec relevantnej skutočnosti ani nesmerovali (pričom sporové strany sú zodpovedné za to, ktoré skutočnosti sa budú v spore dokazovať a výsluchom svedka zisťovať). Z ich výpovedí totižto vyplýva len, že manžel žalobkyne (ktorý ale nebol zmluvná strana) chcel prevod predmetných nehnuteľností simulovať a oboznámil s tým žalobkyňu aj svedkov, ale ani z jednej svedeckej výpovede nevyplýva, že by manžel žalobkyne (alebo niekto iný) komunikoval ohľadom tohto zámeru aj so žalovaným 2/, že ho s takýmto riešením vzniknutej situácie oboznámil a že žalovaný 2/ so simuláciou prevodu súhlasil alebo aspoň bol s ňou uzrozmeneý. Z uvedených dôvodov súdy správne ustálili, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v konaní a správne jej žalobou uplatnený procesný nárok ako nepreukázaný a v tom dôsledku aj nedôvodný zamietli.

12. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že súdy oboch nižších inštancií náležite zhodnotili skutkový stav v celom súhrne posudzovaných skutočností a ich skutkové závery nemožno považovať za svojvoľné, že by k nim pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohli nikdy dospieť. Skutočnosť, že žalobkyňa so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení ich rozhodnutí nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06), a tým k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť jej dovolania z § 420 písm. f/ C. s. p. preto nevyplýva.

14.1. Žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala tiež z § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p., podľa ktorých dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14.2. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

14.3. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnou aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. V prejednávanej veci žalobkyňa, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, posudzujúc jej dovolanie podľa obsahu (čl. 11 ods. 1 a § 124 ods. 1 C. s. p.), pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. nepostupovala, pretože v dovolaní vôbec nekonkretizovala (nezadefinovala) právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, neuviedla, v čom nesprávnosť jej riešenia odvolacím súdom podľa jej názoru spočíva a ako mala byť táto otázka správne vyriešená, ani nešpecifikovala konkrétnymi judikátmi, stanoviskami či rozhodnutiami ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu (porov. R 71/2018), od ktorej sa mal podľa jej názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť, resp. ktorá je podľa jej názoru rozdielna, ale iba opätovne zopakovala vlastný pohľad zameraný predovšetkým na skutkový stav veci a hodnotenie dôkazov, z ktorého vyplýva, že ak by odvolací súd vyšiel zo skutkového stavu, ktorý ona považuje za správny, nevyhnutne by musel dospieť k odlišnému právnemu posúdeniu a jej žalobe vyhovieť. Len strohé a zovšeobecnené konštatovanie, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky týkajúcej sa určenia vlastníckeho práva a simulovaného právneho úkonu, nemožno považovať za náležité vymedzenie

právnej otázky a dovolacieho dôvodu, pretože z neho vôbec nevyplyva, akého omylu pri aplikácii práva (konkrétnej právnej normy) na zistený skutkový stav sa sudy dopustili.

16. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.), včítane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Dovolací súd preto nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú právnu otázku eventuálne mala dovolateľka na mysli a ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie či odvolací súd, pretože v takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen účelu § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľkou a ku ktorým mali možnosť vyjadriť sa žalovaní 1/ a 2/ ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, aké žalobkyňa vo svojom dovolaní predkladá, nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 1 a 2 C. s. p. Samotné polemizovanie dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 C. s. p. Nedostatok tejto náležitosti Civilný sporový poriadok považuje za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

18. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ C. s. p.) ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, podľa § 447 písm. c/ C. s. p. a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p.) ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaných 1/ a 2/ rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania 2:1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.